

и вълци. Той трѣбва справедливо да отдава на всѣкиго правото. Овцетѣ иматъ правото на вълцитѣ; и вълцитѣ иматъ правото на овцетѣ. Обаче, не защищавайте правото на вълцитѣ, защото тѣ сами прокарватъ своето право. Силнитѣ всѣкога сж имали право. Време е да застѣпимъ страната на слабитѣ. И до днесъ, обаче, хората се кланятъ на силнитѣ, на богатитѣ. На богатия се даватъ угощения, почести и внимание. На бедния нищо не се дава; ако му се даде нѣщо, то е всѣкога малко. Всѣки гледа да даде нѣщо на бедния, за да се освободи отъ него. Това различно отнасяне на хората къмъ богатия и къмъ бедния създава редъ противоречия.

Като изучава живота си, човѣкъ намира голѣми противоречия въ него. И децата, и възрастнитѣ се натъкватъ на противоречия, въ които се спъватъ. Единъ евангелски проповѣдникъ въ Америка ималъ обичай, следъ недѣлната си проповѣдь, да взима по едно бедно дете у дома си, да го нахрани добре и тогава да го изпрати. Преди обѣда той прочиталъ заедно съ детето молитвата „Отче нашъ“ и следъ това започвали да ядатъ. Това правѣлъ той нѣколко години наредъ и билъ доволенъ отъ себе си. Той считалъ, че по този начинъ изпълнява волята Божия. Обаче, единъ недѣленъ день, споредъ обичая си, пакъ взелъ съ себе си едно бедно дете, което съ поведението си го научило на нѣщо ново. Колѣнничили, той и детето, и започнали да четатъ молитвата: „Отче нашъ,